

В. В. Кузик, С. Й. Лісецький

Петров-Омельчук Петро Володимирович

ПЕТРОВ-ОМЕЛЬЧУК Петро Володимирович (17. 06. 1943, с. Липівка Макарівського, нині Бучанського р-ну Київської обл.) — композитор, музично-громадський діяч. Лауреат Міжнародного конкурсу композиторів імені К. фон Вебера (м. Дрезден, Німеччина, 1988). Член НСКУ (1974—94, від 2015). Закінчив Київську консерваторію (1971; кл. [А. Коломійця](#), [В. Кирейка](#)). Відтоді — викладач дитячої музичної школи № 13, 1973—77 — інспектор музичних ансамблів Управління культури міськвиконкому, 1977—93 — директор Республіканського будинку композиторів (усі — Київ). Був одним із засновників і головою Національної ліги українських композиторів (1992—2015). Мистецьким задумам П.-О. властиве тяжіння до монументальних, масштабних за формою творів синтетичних жанрів — опера, балет, ораторія, пієторія тощо. Композиторська лексика митця розвивається в річищі пошуків нової музики кінця 20 ст., коли для створення відповідного художнього образу чи стану використовують засоби широкого спектру — від фольклоризму й неофольклоризму до алеаторики, додекафонії, різних експериментальних прийомів. Професійне володіння композиторською технікою письма особливо позначилося на камерно-інструментальних творах, де органічно поєднано усталені форми музичного мислення з новаційними пошуками.

Основні твори

опери — «Опришки» (1980, за мотивами народних балад про О. Довбуша й повістей Г. Хоткевича), «Таємничі викрадення» (1985, за п'єсою Д. Урбана), «Він і вона» (1987, за п'єсою

Д. Валєєва, премія Міжнародного конкурсу у Німеччині, 1988), «Мона» (1989, за п'єсою М. Себастьяну); балет «Вогненний липень» (1975); мюзикли — «Закохані і манекени» (1983, за п'єсою В. Фіалка), «Учень чародія» (1986, за казкою С. Прокоф'євої); вокально-симфонічні — пієторія «Син небесний і земний» для солістів, хору, фортепіано та симфонічного оркестру (1995, премія конкурсу «Київ—Україна, Детройт—Воррен—Мічиган—США», 1996), опера-ораторія «Довбуш» (1971, слова народні; радіоверсія для Національної радіокомпанії України, 1996), кантата «Молитва» для сопрано і камерного оркестру (1993, за біблійними й народними текстами); для симфонічного оркестру — поема «Українське карпатське капричіо» (1982), «Помаранчева» симфонія (2005); для камерного оркестру — «Мадригал» (1979); інструментальні п'єси, музика для ансамблів і оркестрів народних інструментів; хори, пісні, романси, обробки народних пісень.

Рекомендована література

1. Марочкін В. Міжнародний тріумф київського композитора // Вісті з України. 1988. № 43;
2. Лісецький С. До проблеми національного в українській музиці // Укр. проблеми. 1997. № 1;
3. Його ж. Опера «Опришки» П. Петрова-Омельчука // С. Лісецький. Наукові статті. К., 2009.

Бібліографічний опис:

Петров-Омельчук Петро Володимирович / В. В. Кузик, С. Й. Лісецький // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-879927>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).